

1. Petrova 1,22-25 Díkčinění, Salv 2.10.22

Když jste nyní v poslušnosti přijali pravdu a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte. Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží. Neboť, 'všichni lidé jako tráva a všechna jejich krása jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky', to je to slovo, které vám bylo zvěstováno v evangeliu.

Když slavíme letošní neděli Díkuvzdání, napadne člověka otázka zahořklá či poněkud cynická, nebo nevděčná: A za co že to letos děkujeme? Za vzrůstající nejistotu, co bude zítra? Za to, že mám, na rozdíl od souseda, ještě čím platit plyn? Za to že mi inflace ještě nepožrala všechny úspory? A přijdou-li nám ty otázky nepřípadné, přemýšlejme proč: Proto, že jsme na tom sami tak dobře, že nás takové turbulence nemusí vzrušovat? Nebo třeba proto, že jsme se jaksí nenaučili vnímat úzkosti těch, kdo tak zajištění jako my nejsou? S čímž souvisí další otázka: Když jsem na tom sám více méně (nebo hodně více) dobře, mám za to jen tak, beze všeho děkovat našemu Pánu? K čemu tahle neděle zvaná krásně Díkučinění vlastně ještě je? Kdysi to byly takové pěkné protestantské dožínky. Děkovali jsme, že se urodilo, vzorky té úrody zdobily stůl Páně... Přičemž staří křesťanští sedláci a farmáři dobře věděli, že úrodu nikdy nejde dopředu naplánovat. Kdežto my jsme vyrostli převážně ve světě, kde se materiální zajištění začalo považovat div ne za samozřejmost, a otázka už zní ne, zda, ale kolik. Jenže, jak upozorňuje apoštol, ne že by materiální zajištění života nebylo důležité, ale není radno s ním spojovat své naděje, své životní vyhlídky – a **přesvědčení o tom, co má skutečně smysl.**

Očištění, tedy osvobození, jsme podle apoštola byli ze zajetí, ba otroctví nesmyslnosti. Z té klece bez vyhlídek (která může být jak zlatá, tak velice chudobná). Z opakovaného usilování o marnosti, tj. o záležitosti, které se vposledu ukážou jako zbytečnosti nebo rovnou hovadiny. A ze závislosti na takovémto zacílení života jsme byli osvobození, tedy očištění DAREM. Životem za nás obětovaným. Vylitou, darovanou krví Kristovou. Takhle nám to připomíná křest, i rozdělované dary stolu Kristova, ale také každý moment, kdy k nám slova z knihy příběhu Izraele a Ježíš Krista dolehnou jako evangelium, tj jako jedinečně dobrá zvěst. Takové to, když ti dojde, čím jsi osloven, a spadne ti kámen ze srdce. Ano, sečti všechny dary, které Pán ti dal, jak se kdysi zpívalo. Ale jako dar jedinečné, nepomíjitelné kvality započítej nejdříve ze všeho dar spásy. Vysvobození z marnosti, dar naděje. V jeho světle hodnoť hodnotu či pořadí darů ostatních.

A tenhle dar si usilovně říká o jednu otázku: **K čemu jsem ho dostal? K čemu jsme byli obdarováni darem vysvobození a očisty, z toho tržiště marností, jak ho život a svět nejednou představuje? Autor listu, apoštol Petra, vede k téhle otázce lidi nedávno pokřtěné. Ale ptát se má podle něj takhle i ten, kdo po cestě víry kráčí už nějaký ten pátek. K čemu se nám dostalo daru záchrany? A apoštol odpovídá: k nepředstírané bratrské lásce. K lásce**

neošemetné. K filadelfii.

Existence, která díky Kristu obdržela očistu, si nehledí někde v ústraní, aby se nějak neznečistila kontaktem s druhými, a už vůbec se nad ně nepovyšuje. Právě naopak, svobodná čistá duše kristovská, ta se vydává vstříc druhým, a potkává je jako bližní. Buduje vzájemnost. Ano, Češi jsou t.č. snad největší individualisté v Evropě (aspoň tak nám to říkal sociolog Martin Buchtík loni na ekklésii), a zejména, když jde o to přijmout a unést nějaká omezení ve prospěch celku (nejen omezit se nošením roušek za covidu, ale omezit třeba ježdění autem po městě, nebo spotřebu fosilních paliv, nejen kvůli výdajům, ale i kvůli vyživování Putinovy válečné mašinerie...). Ale my křesťané, nechť jsme v tomto ohledu velicí nonkonformisté. Individualismu světa tohoto se nepřizpůsobujeme, ale budujeme, bratrstvo, kolektiv. K tomu nás Kristus očistil, k tomu jsme byli osvobozeni!

Bratrské milování, láska neošemetná, to je předně **obecenství prosté přetvářky**. Nemusíme si před druhými nasazovat masku, křečovitě se nutit k laskavému úsměvu či se zbožně pitvořit. Smíme se navzájem přijímat takoví, jací jsme, což je jak známo obtížnější, než když si všichni hrají na to, že jsou v pohodě. Zároveň ovšem platí, že toto obecenství, souručenství, skutečná vnímavost k celku – že to je základní poloha našeho společenství, nikoli pouhý luxusní doplněk. Je o ni potřeba zápasit, a navíc má důležitý přesah, právě do té společnosti okolo: Filadelfia je jak známo i jméno amerického města, které založil upřímně věřící prostokřesťan, kvaker William Penn. Jeden z těch, kteří pokládali za oceánem základy demokracie. Jeho současný následovník, Timothy Snyder, píše v poslední knize *Nemocná Amerika* o tom, jak zapomínáním na bratrství a solidaritu trpí demokracie jako taková, a hrozí, že ji budou uzurpovat všelijací oligarchové. V tomto smyslu se smíme vrátit k úvodním otázkám a připomenout si, ano, jestliže sám neprožívám onu vzrůstající nejistotu, co bude zítra?, jestliže mám, na rozdíl od souseda, ještě čím platit plyn (nebo jsme na to chytře vyzráli), a jestliže mi inflace ještě nepožrala všechny úspory, není to jen důvod k díkuvzdání – ale právě k tomu, hledat, jak bratrsky, účinně solidárně přistupovat k těm, které tyhle otázky svírají a tísní stále víc.

Že jde o **téma zásadní**, alespoň pro svědka Kristova, apoštola Petra, o tom svědčí pokračování jeho výkladu: Jakožto lidé očištění Kristem Ježíšem, *nezrodili jste se ze semene pomíjivého, ale nepomíjivého*. Nám tu nepomíjivost darů našeho Spasitele připomíná mj. nápis na čelní stěně tohoto kostela (byť se stkví na poněkud pomíjivé omítce). Ale nejde prostě o oblíbený veršik, a už vůbec ne o sebevědomí křesťanských ideologů. Jde o to začít důvěřovat, že tuto nepomíjivost, nebesky kvalitní trvanlivost má něco tak křehkého jako příběh Spasitele, narozeného přistěhovalcům ve chlévě, a popraveného násilnickým režimem. Jeho nasazení pro druhé až k smrti – jeho oběť – vnáší do světa to opravdu „boží“: naději, nezničitelný výhled, i výzvu vykročit k riskování v lásce. *O to jde v tom slovu, které vás potkalo a potkává v evangeliu.* Příběh tohoto spasitele, jeho služby pravdě, připomíná a předává apoštol jako to, co ob stojí. Co vydrží i v časech, kdy samozřejmě přijímané radosti a krásy žití berou za své jak kvítí při příchodu podzimu. V něm můžete

bezpečně, nadějně a trvale ukotvit své žití.

Citát z Písma, o nějž apoštol tuto důvěru opírá, pochází ze slavné kapitoly prka Iz, *Potěšte můj lid. A k tomu pomíjivému květu trávy je tu přirovnána nejen naše existence, či žití bez naděje a vztahu k našemu vysvoboditeli. K tomu pomíjivému květu trávy tu prorok přirovnává také ty říše – veleříše, co včera vládly na věčné časy, dnes se to snaží tanky a krveprolitím obnovit či udržet, ale stejně dřív či později půjdou do kopru. Proto se jejich momentální mocí a slávou ani současnými manévry nemáme nechávat příliš zneklidnit.*

Takovéhle ukotvení a takový dosah, může mít víra a naděje, a z vděčnosti za ty dary i osvědčovaná láska. Pro tuhle lásku máme mít onu naději živou. Pro lásku k těm, které máme vedle sebe, tady v kostele – které potkáváme jako sousedy – či ve společnosti a na cestách, jak o tom ostatně vypráví jeden profláklý Ježíšův příběh.

Když jsme dnes **zváni ke stolu Kristovu**, tak právě jako k **hodu vděčnosti**. Vděčnosti za pozvání přijímat dary nepomíjivelného života, a žít z nich. Vždyť jsme zváni ke stolu slova, jež se stalo tělem, tělem z lásky očišťujícím, z lásky sebe sama rozdávajícím a k lásce osvobozujícím a zmocňujícím. I tak nás potkává láska nefalešná, nefalšovaná, láska vytvářející bratrstvo stolu Kristova. Amen.

1Pt 1,22-25. Salv 4.9.22

Píseň NEZ 260,1

In: Dobrořeč, duše má Hospodinu, a všechny vnitřnosti mé jménu svatému jeho. Dobrořeč, duše má Hospodinu, a nezapomínej na všechna dobrodiní jeho... – kterýž obnovuje dobrými věcmi ústa tvá, tak že se obnovuje jako orlice mladost tvá. AMEN. (Ž 103,1n.5)

Píseň: 124 (1-4) (Ž 103)

Modlitba

Jsmo tu jako společenství učedníků Pane jako společenství těch, kterým platí tvá záchrana a kteréš poslal svědčit o tvé záchraně v tomto světě. Vždycky jsi tu chtěl mít své lidi. Vyznáváme, že si tohle svědectví často držíme mezi sebou a pro sebe. Ty tu chceš mít své svědky a my zas chceme, aby nám nic zbytečně nekomplikovalo život. O to víc žasneme, že s námi počítáš. Že se nenecháš odradit lidskou nestálostí a chatrností. A že nám dáváš poslouchat příběh evangelia a že nás usazuješ kolem stolu Ježíše. Žasneme nad vytrvalostí a vynalézavostí tvé lásky. A prosíme, ať se nám stane zdrojem žití vpravdě kristovského. Amen

1. čtení Iz 40,1-2.6-8

Píseň 243 (nebo Svítá 170)

kázání

Píseň 358 (Dnes k svému stolu)

CONFITEOR

Vyznáváme, že naše díkuvzdání nezní příliš pravdivě. Starosti o to, abychom se sami měli co nejlíp a životem šli co nejpohodlněji, nám zavírají oči. Přestáváme vidět bohatství tvých darů. Jsme slepí vůči zápasům o opravdovou věrnost tobě, ve svém dostatku zapomínáme na solidaritu s těmi, kdo jsou na tom o hodně hůř než my sami. Před tebou, Bože vyznáváme svůj nevděk, slepotu a selhání.

SaB vyznejme to, vy i já hlasitým: VYZNÁVÁME "..."

Evangelium o tvém Synu nám však otevírá oči pro životodárnou moc Kristovy zápasu a jeho oběti. Životodárnost jeho lásky vysvobozuje z pout nevděku, pomíjivosti a sobectví, otevírá výhled naděje tvého Království a dává odvahu vykročit vstříc potřebným bližním.

BaS, vyznejme svou důvěru, vy i já, hlasitým VĚŘÍME "..."

Protože nás Kristus obdarovává odpuštěním, i my můžeme žít v nových, svobodných vztazích s druhými lidmi.

vyznejme to, vy i já, hlasitým, PRO LÁSKU KRISTOVU ODPOUŠTÍME "..."

Kdokoli takto vyznáváte a věříte, nepochybuje, že máte skrze vykupitelské dílo Kristovo odpuštění hříchů.

Pozdravení pokoje

PREFACE

Vzdejme díky Bohu je to důstojné a spravedlivé. Tobě teď, Pane, patří dík: za chléb, jenž nám připomíná tvoji věrnost Izraeli na poušti. Za chléb, kterým smíme sytit svůj hlad. Za chléb, který můžeme sdílet s nuznými, za požehnaný chléb, jenž zpřítomňuje seberozdávající lásku Kristovu. A tobě patří i dík za víno: za víno zpřítomňující vylévanou krev našeho Pána, za víno jako nápoj naděje a radosti Božího království. Vzdáváme ti tento dík spolu s Izraelem i všemi svědky, kteří zápasili o novou věrnost tobě.

USTANOVENÍ podle Mt

A když oni jedli, vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal a dal učedníkům, a řekl: "Vezměte, jezte, to jest tělo mé." A vzav kalich, a díky činiv, dal jim, řka: "Pijte z něho všichni. Neboť to jest krev má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů. Ale pravím vám, že nebudu pít od této chvíle z tohoto plodu vinného kořene až do onoho dne, když jej pít budu s vámi nový království Otce svého."

OTČE NÁŠ...

POZVÁNÍ (Ž 81,11)

Přijměme pozvání ke stolu Páně od žalmisty, který v 81. žalmu říká: Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, který jsem tě vyvedl ze země egyptské. Otevři jen ústa svá a naplním je.

Ke stolu Kristovu jsou bez rozdílu církevní příslušnosti zváni všichni, kdo věří v jeho vykupitelské dílo a chtějí je spolu s ostatními slavit a přijímat.

PÍSEŇ 95 (Aj jak jsou milí)

Propouštění

Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtví pro své hříchy. Milostí jste spaseni!

MODLITBA

Náš Pane, i teď jsme směli zakusit, jak velice ti záleží na nás a našem životě. Neopouštíš nás napospas pomíjivosti lidského sobectví, ani nás nedovolíš spoutat obavami a starostmi. Jsi nám nablízku obživující mocí, radostí a nadějnou silou tvého Království. Za to ti patří náš dík. Amen.

PÍSEŇ 124,7

Ohlášení

Přímluvy

Ve jménu této tvé blízkosti také prosíme: Ujímej se lidí hladových a nuzných – všech, pro které starost o chléb vezdejší představuje otázku života nebo smrti. Ujímej se lidí sytých – všech, kdo otupěli a kdo se přestali ptát, komu za svůj dostatek děkovat. Ujímej se všech, kterým v radostném a vděčném pohledu na život uprostřed tvého stvoření brání samospravedlivost, nápor zlých okolností a náhod, neblahé zkušenosti s lidmi. Ať díky nim i nám přestává být tento tvůj svět místem nevděku a stává se místem úžasu, radosti a chval. Lidi a problémy, osobně nám ležící na srdci, předkládáme teď v tiché modlitbě "...". Pane smiluj se, pro Ježíš Krista, který s tebou a DS kraluje navěky. Amen

Poslání Ř 12,9-10.13-16

Požehnání

Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí DS. Amen

Píseň 684